

ALEX V. MILLER

Lorene

 ACT și Politon

2017

Capitolul 1

Era o după-amiază plăcută de septembrie. Soarele strălucea pe cer, ca într-o zi perfectă de iulie, fără a simți însă acea neplăcută arșiță specifică zilelor de vară, care să mă facă să mă ascund de razele soarelui. Acum aveam tendința de a închide ochii și a căuta căldura soarelui, iar în momentul în care o simțeam, încercam să rămân așa, cu fața în soare, cât mai mult timp.

Aveam aceeași senzație pe care o avusesem și în urmă cu doi ani, atunci când puseseam pentru prima oară piciorul în acest oraș. Singura diferență era faptul că atunci eram singură și nu mă cunoștea nimeni în această țară, iar acum eram privită de cel puțin o mie de persoane care nu se aflau în acest loc decât din dorința de a mă vedea. Simțeam cum toate acele priviri iscoditoare încearcă să pătrundă dincolo de ceea ce puteau vedea cu ochiul liber, vrând parcă să descopere istoria unei povești ce fusese ascunsă atât de bine timp de douăzeci și patru de ani și care abia acum ieșise la suprafață. Obosisem să tot caut cu privirea pe cineva care să mă salveze din această situație ce părea că se prelungește mai mult decât putea suporta chiar și o femeie. Fusesem de acord să rămân singură, doar pentru a face o surpriză ființei pe care o iubeam, deși la astfel de evenimente nu se mai întâmplase așa ceva niciodată. Cel puțin nu în ultima sută de ani. Dar, trecuse mult mai mult timp decât mi-aș fi putut imagina până și în cele mai negre gânduri. Deja nu-mi mai puteam controla mintea să facă ceea ce în mod normal ar face în astfel de situații. Și anume, să pună tot felul de întrebări. De ce să întârzie atât de mult? Dacă s-a întâmplat ceva grav? Dacă soarta se opune și astăzi așa cum s-a opus și cu mulți ani în urmă? Dacă nu le este sortit acestor doi oameni să fie împreună oricât de mult și-ar dori-o amândoi? Pentru a nu intra în panică și pentru că nu mai suportam ca toată această mulțime de oameni să mă privească, am

închis ochii. Țsta era singurul meu avantaj. Toți se puteau uita la mine în voie, dar nu îmi puteau vedea fața. Așa că, am ridicat ușor capul spre cer astfel încât razele soarelui să-mi poată mângâia fața și involuntar să facă să-mi apropie pleoapele. Acum eram în siguranță. Am ales să-mi las gândurile să zboare la șirul evenimentelor prin care trecusem de doi ani înapoi, atunci când viața mea și-a schimbat radical cursul. Și totul datorită hotărârii mele de a pleca în Franța fără să spun nimănui. Nici măcar mamei mele, față de care nu aveam niciun secret și pe care nu o mai mințisem niciodată până atunci.

Pe data de 29 septembrie, exact în urmă cu doi ani, mă aflam în mijlocul aeroportului „Beauvais Tille” din Paris. Avionul aterizase fix la ora zece dimineața, după un zbor obositor de șaisprezece ore și, spre bucuria mea, fără niciun eveniment neplăcut. Dacă era să nu fac această călătorie era numai pentru faptul că uram zborul cu avionul. Mai precis, îmi era o frică teribilă de înălțime. Dar dorința de a-l cunoaște pe cel de care se îndrăgostise iremediabil mama mea, dar și cel pe care îl ura poate la fel de mult, deși trecuseră peste nouăsprezece ani de când nu se mai văzuseră, a învins orice teamă.

Îmi amintesc că încă de la vârsta de zece ani aveam o frică inexplicabilă de înălțime. Școala la care învățam organizase o excursie de două zile la Cassidy Spring, o mică stațiune montană situată la 180 de km de Carson City, orașul în care locuiam, și toată noaptea de dinaintea excursiei nu putusem dormi de bucurie că voi merge cu telefericul până pe cel mai înalt vârf de munte. În dimineața respectivă m-am trezit singură la 5 dimineața și, până la 5.30, deja îi trezisem și pe ceilalți douăzeci și patru de copii cu care venisem. Când au venit profesorii, deja toți copiii erau îmbrăcați și terminaseră de mâncat. Eu însămi le-am încălzit laptele și le-am pus în castroane toate cerealele pe care le-am găsit în cabana la care fuseserăm cazați, deși eram cea mai mică dintre toți. Am fost prima care m-am suit în autobuzul care trebuia să ne ducă până la teleferic și prima care a cumpărat biletele de urcare. În momentul în care s-a deschis ușa cabinei de teleferic și am făcut primul pas în interior s-a întâmplat un lucru inexplicabil. Nici astăzi nu îmi dau seama ce s-a putut întâmpla. Pur și simplu am încremenit. Nu am mai putut înainta nici măcar un pas. Inițial, toți au crezut că glumesc și că încerc să îi sperii, dar apoi, când s-au uitat la fața mea,

și-au dat seama că ceva nu este în regulă. Au încercat să mă liniștească, să mă încurajeze, și să-mi spună că după ce ajung sus nu o să-mi mai fie frică, dar în zadar. Într-un final, după mai bine de o oră de încercări zadarnice, un angajat de acolo m-a luat în brațe și m-a dus până la autobuz. Ziua a fost compromisă și niciunul dintre cei veniți în acea excursie nu a mai urcat pe munte. De atunci, pe măsură ce creșteam, în loc să dispară, acea frică s-a accentuat.

Adeseori m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi suit în acel teleferic, fără să țin cont de frica care o simțisem atunci. Poate că mi-aș fi învins teama și nu aș mai fi avut niciodată această problemă.

Examenul pentru obținerea permisului de conducere, primul examen, ba nu, și pe cel de-al doilea le-am picat pentru că mi-a fost frică să trec peste un pod. Să nu vă gândiți la cine știe ce pod care să traverseze cine știe ce hău imens. Nu! Era pur și simplu unul dintre cele două poduri care treceau peste un mic râu ce curgea prin orașul nostru. Un râu ce îl puteai trece aproape tot timpul anului cu piciorul. La prima testare, polițistul examiner mi-a indicat să merg pe un traseu ce includea primul pod, iar la cea de a doua testare, un alt polițist examiner mi-a indicat să merg pe un traseu diferit, ce includea, din păcate, cel de-al doilea pod. Deși până atunci condusesem fără nicio greșeală, m-am scuzat și am spus că nu mai vreau să continui și uite așa am picat ambele examene. De frică! Terminasem ultimul an de colegiu și de față erau toți colegii mei. Treizeci și șase de băieți și fete. Bineînțeles că nimeni nu și-a putut explica ce s-a întâmplat. Mi se părea o slăbiciune și îmi era teamă să nu râdă nimeni de mine, așa că nu au aflat niciodată adevăratul motiv. Nu voiam. Eram una dintre elevele bune la învățătură, eram printre primele fete la probele sportive, iar la aspectul fizic, fără să mă laud, pot să spun că eram o fată frumoasă.

Pentru a nu părea că mă laud, voi cita dintr-una din revistele colegiului în care am învățat. „Karine – nimic spectaculos. O fată cu o înălțime peste medie, aproximativ un metru șaptezeci, cu o greutate de circa cincizeci și cinci de kg repartizate perfect pe toată lungimea corpului ei. Din cauza înălțimii ai uneori impresia că este mai slabă decât în realitate. Are un păr lung, șaten spre castaniu, ușor ondulat, și o culoare a ochilor când de un verde intens, când căprui deschis, culoare ce se schimbă în funcție de felul cum se

reflectă lumina în ei. Sunt ușor alungiți și aduc puțin cu ochii unei mici chinezoaice. Nasul este puțin cam mic pentru înălțimea ei, purtat în vânt, și de aceea poate, îți lăsa impresia de fată încrezută. Ceea ce îi dă un șarm aparte acestei fete – scria în continuare în descrierea din revistă – și pot să spun fără să greșesc, chiar un șarm unic sunt niște banali pistrui. Nu foarte mulți, dar așezați deasupra pomeților, ca și cum ar fi fost fardată sau mai bine zis tatuată natural, foarte discret... un praf al zânelor aruncat impecabil pe o față cu trăsături regulate și bine conturate, ce se termină cu un gât lung ca de lebădă. Acele punctulețe mici, așezate, sau mai bine zis aruncate aleatoriu pe obraji, creează impresia unei fețe nevino-vate, și care într-un fel te duce involuntar cu gândul la un personaj de basm, o fetiță din poveștile citite în copilărie. Orice critic, oricât de rău ar fi, fie el și de sex feminin, nu are cum să nu recunoască faptul că ea, Karine, este într-adevăr o fată cu un șarm aparte.

Despre Karine putem spune că are un punct câștigat și la formele și dimensiunile bustului, căci puține dintre cele care o invidiază sau cele care o simpatizează cred că o pot egala la acest capitol. Talia nu este punctul ei forte, neavând în niciun caz o talie de viespe, care să te facă să fii invidioasă pe ea. În schimb, trebuie să recunoaștem că picioarele ei sunt cu adevărat perfecte. Aici Karine câștigă punctaj maxim. Deși nu-mi place să scriu asta, de fapt chiar mă urăsc pentru asta, trebuie să recunosc că Karine are cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut vreodată. Și despre mersul ei ar fi câte ceva de spus. Eu, ca fată, trebuie să recunosc că de fiecare dată când o văd prin curtea colegiului rămân uitându-mă lung după ea, pentru că nu pot să nu-i admir mersul ușor legănat și niciodată grăbit. Nu știu cum este să fii băiat, dar îmi închipui că băieții din colegiul nostru nu se simt foarte confortabil atunci când, din întâmplare, se găsesc la câțiva metri în spatele ei.”

Nu e nimic adăugat de mine, e doar o descriere făcută de o revistă a colegiului, atunci când eram în ultimul an, de către o fată pe care nu am avut niciodată curiozitatea să o cunosc.

În colegiu, foarte multe fete erau convinse că eu găsisem un mod unic de a mă farda, și bineînțeles că au încercat să imite ceea ce natura făcuse în mod natural. Unele fete mai curajoase și care doreau din tot sufletul să arate ca mine m-au fotografiat atunci când nu eram atentă și s-au dus cu poza mea la un centru specializat în tatuaje unde și-au făcut un fel de pistrui artificiali, dacă pot

spune așa. Nu se vedea urât, mai ales că fetele erau destul de drăguțe, dar oricât de pricepuți erau băieții care făceau tatuaje, nu aveau cum să facă ceva mai frumos decât crease natura. Nu știu, poate datorită formei feței mele, a pomeților, a sprâncenelor și a ochilor, pistruii îmi dădeau o alură deosebită. Și fetele care se tatuaseră căpătaseră un șarm aparte, dar cumva se vedea că ceva este artificial.

Culmea a fost că în jurul vârstei de doisprezece ani, când forma feței mele nu se desăvârșise, mi se părea că arăt oribil și că acei mici pistrui nu fac altceva decât să mă urâțească și mai mult. Plângeam aproape de fiecare dată când mă uitam în oglindă și, la un moment dat, chiar am urmat un fel de tratament care să mă ajute să scap de pistrui. Doar mama mea râdea și mă săruta pe năsuc și îmi spunea doar să mai am puțină răbdare. Și a avut dreptate. Pot să afirm că pistruii mei mă fac într-un fel unică. Bine, cu excepția fanelor mele pistruiate, care au devenit și ele unice în felul lor.

Referitor la examenul de conducere, slavă Domnului că la cea de-a treia încercare noul examinator nu a mai luat-o pe acele două trasee, căci astfel poate și acum dădeam examen pentru permisul auto.

Ce să mai vorbesc despre frica față de clădirile cu peste două etaje. Gândiți-vă doar la petrecerea care are loc la terminarea primilor nouă ani de studii, cea mai importantă petrecere din viața unui adolescent american, o petrecere la care visăm cu toții cu cel puțin doi ani înainte de a avea loc. Această petrecere care m-a chinuit și m-a făcut să nu dorm luni de zile, doar gândindu-mă la ce rochie să port, s-a organizat într-un restaurant pe malul oceanului, cu o priveliște superbă, un spațiu cu niște decoruri deosebite și cu o orchestră care a cântat inimaginabil. Acolo era și singurul băiat din colegiu de care mă îndrăgostisem încă de la vârsta de cincisprezece ani. Atunci când am terminat primii nouă ani de studii aveam șaisprezece ani și două luni și îi promisesem că va fi seara noastră. Singurul lucru care nu a fost cinstit și pe care o secundă nu l-am luat în calcul a fost faptul că petrecerea s-a desfășurat la etajul trei al clădirii. Nu am avut curajul nici măcar să urc să-mi ridic premiul, care certifica faptul că obținusem cele mai bune calificative din tot colegiul. Gregory, căci așa îl chema pe cel pe care îl iubeam, nu a înțeles nicio secundă, sau nu a vrut să înțeleagă ce se întâmpla cu mine.

Nu a vrut sub nicio formă să piardă acea petrecere și eu nu am avut de ales decât să stau în acea noapte singură pe plajă, la nici 50 de metri de o petrecere la care visasem nopți și nopți de-a rândul. De fapt, nu am fost singură. Un câine, probabil fără stăpân, a stat lângă mine toată noaptea și, din când în când, se uita foarte ciudat în ochii mei, pentru că nu înțelegea de ce izbucneam în plâns la fiecare 30 de secunde. Nu s-a mișcat de lângă mine până la răsăritul soarelui, când am plecat umflată de plâns, cu puțin înainte de terminarea petrecerii. Dacă nici cea mai bună prietenă a mea, Elisse, nu a putut rezista să stea cu mine mai mult de 30 de minute și a preferat să fugă la petrecere, atunci vă puteți da seama de importanța acesteia. Și eu nu am putut să urc trei etaje... De frică... În acea seară am pierdut-o pe cea mai bună prietenă și pe cel care credeam că mă iubește cu adevărat. Pe cel care spunea că ar muri pentru mine. Pentru dragostea noastră. Culmea a fost că eu am încercat să-l înțeleg. A vrut să fie acolo și s-a dus. Dar, din acea seară, el nu a mai vrut să mă vadă. Niciodată! S-a simțit umilit în fața celorlalți prieteni ai lui pentru că, în acea seară a fost singur. Toate perechile se formaseră cu cel puțin șase luni în urmă și el nu a mai avut pe cine să aleagă. Drept răzbunare, a sacrificat dragostea noastră. Și eu care voiam ca în acea seară să-i fac o surpriză. O surpriză care credeam eu că ne va uni pentru tot restul vieții. Trebuia să fie noaptea noastră. Noaptea în care urma să ne iubim pentru prima oară. Atunci eram convinsă că nu există o dragoste mai mare și mai pură ca a mea. Acum, când mă uit în urmă, îmi dau seama cât de copilă eram. Cât de prostuță și de credulă puteam fi. Astăzi cred într-adevăr că nimic în viață nu este întâmplător. Dacă îmi spunea cineva atunci că nu mă voi căsători cu Gregory, aș fi zis că-i nebun, că-i gelos și invidios.

Dar să revenim la povestea noastră. Eram în Paris.

Acum poate înțelegeți frica mea de înălțime și ce a însemnat pentru mine acest zbor.

Eram la prima întâlnire cu cel de care mama nu îmi povestise niciodată nimic întreaga mea copilărie. A evitat prin toate mijloacele să-mi spună cine este tatăl meu și de ce s-au despărțit, în condițiile în care din puținele cuvinte pe care le-am scos de la ea cu cleștele, mi-am dat seama că l-a iubit și îl iubea și acum enorm. Ce secret groaznic ascundea? Ce sau cine făcuse ca ei să nu fie împreună?

Poate el a fost cel care a părăsit-o atunci când a aflat că a rămas gravidă cu mine?! N-am putut afla sub nicio formă nimic de la mama, dar acum, aveam de gând să aflu singură.

Trebuia să știu dacă e vinovat pentru toți anii în care mama mea a plâns, a suferit și a ales să rămână singură toată viața.

Era prima întâlnire cu tatăl meu.

Ciudat a fost felul în care am primit invitația. Un curier s-a prezentat pur și simplu la ușa casei noastre înmânându-mi acea invitație.

A spus un scurt „Bună ziua”, și mi-a întins un carnețel în care să semnez pentru primirea invitației.

Era într-un plic mic, roz cu un fel de emblemă sau mai bine zis un blazon în colțul din dreapta și care nu conținea nimic altceva. Printre rânduri, am citit la repezeală „...*sunteți invitată în data de 29 septembrie, ora optsprezece la Paris...*”.

Inițial, am crezut că este de la cineva care mă plăcea, și care îmi făcea, pe această cale, o invitație la o petrecere. Nu era pentru prima oară. Dar apoi am observat pe plic, două, sau nu, trei ștampile care nu semănau cu ștampilele poștei din S.U.A. Erau ștampile pe care se vedea scris clar cuvântul „France”. Iar pe una se vedea scris foarte mic, dar la fel de clar, cuvântul „Paris”.

Cel care semna invitația era un anume Phillip de Orleans.

„Cine putea să fie acest domn? Și de ce mă invita pe mine la ziua lui, tocmai la Paris? Cumva era o farsă?”

Dar curierul era cât se poate de real. La fel și ștampilele de pe plic.

„Cum își putea închipui acel domn, măcar o secundă, că-i voi onora invitația?”

– De unde aveți plicul acesta? Cine vi l-a dat?

Omul s-a uitat ciudat la mine și, dacă inițial a crezut că glumesc, văzându-mi fața încruntată mi-a răspuns înțepat:

– Stimată domnișoară, firma FedEx este una din cele mai serioase firme de curierat din lume. Vă rog frumos să semnați sau, în cazul în care refuzați, nu este nicio problemă. Plec așa cum am venit.

Oricât l-am descusut pe acel curier și oricât am încercat să-l fac să-mi dea cel mai mic amănunt, nu am reușit. Pur și simplu mi-a

spus că el nu face altceva decât să livreze colete și plicuri. Și, la urma urmei, avea dreptate. Faptul că eu voiam să aflu un detaliu oricât de mic, era cert că acel curier nu avea cum să mi-l ofere.

După ce m-am scuzat pentru comportamentul meu, am semnat de primire și iată-mă în posesia celei mai misterioase invitații primite vreodată.

În mod ciudat, eu, care nu aveam nici cel mai mic secret față de mama mea, nu i-am pomenit nimic în acea seară despre invitația primită.

Din prima clipă de când a intrat pe ușă, a observat că ceva nu este în regulă cu mine. Dar oricât m-a descusut și oricât a încercat să mă facă să-i spun ce am, nu a reușit. Am ținut secret. Până și eu eram uimită de mine. Era pentru prima dată când aveam un secret față de mama mea.

Phillip de Orleans... numele nu îmi spunea absolut nimic. Voiam să mă gândesc la cine putea fi, dar nu-mi venea absolut nimic în minte. Mama era americană get beget. Bunicii și părinții bunicilor mei erau americani și știam că nu pleaseră niciodată din State. Deci rudă cu mine nu avea cum să fie. Atunci cine era și ce voia de la mine acest Phillip de Orleans?

În acea noapte nu am dormit. Și cred că nici mama. Eu, pentru că abia așteptam să caut pe internet acel nume ciudat, dar nu puteam pentru că o tot auzeam pe mama cum se foiește când pe o parte, când pe alta, semn că era îngrijorată din cauza mea și că nu o lua somnul. La urma urmei avea dreptate. Eram fata ei și era normal să-și dea seama că ceva se întâmplase cu mine.

În cele din urmă am adormit, după ce singură am ajuns la concluzia că este o greșeală. Am hotărât ca de mâine să dau uitării această întâmplare cel puțin neobișnuită, dacă pot să spun așa.

„Phillip de Orleans, la naiba cu acest nume ciudat și cu invitația lui.”

M-am trezit târziu, abia când razele soarelui au pătruns pe fereastră și s-au înfipt bucuroase în obrajii mei. Era ora zece și jumătate și aveam o durere insuportabilă de cap. Dar cui îi păsa? Am sărit ca arsă din pat direct la computer. Știam că mama nu are cum să fie acasă întrucât nu pleca niciodată mai târziu de ora 7.30. Și făcea asta de cel puțin 10 ani, de fapt o făcea de când mă știu.

Hotărâsem cu câteva ore înainte că primirea plicului fusese o greșeală și acum nu știam cum să fac să aflu mai repede cine este acest domn.

Mi se părea că am cel mai lent computer din lume. Phiilip de Orleans. Nimic. Exact cum am presupus și eu azi noapte, a fost doar o farsă. Și plictisită și oarecum dezamăgită m-am aplecat și am oprit computerul. Uite și tu pentru ce nu am dormit eu toată noaptea! M-am dus la bucătărie, mi-am umplut un pahar cu suc de portocale și mi-am întins o felie imensă cu unt de arahide și după ce le-am înghițit aproape pe nerăsuflăte, m-am băgat direct sub duș. Nu stiu cât am stat acolo cu gândurile plecate departe, cert este că la un moment dat am simțit cum o apă rece ca gheața îmi biciuia pielea. Nu mi-am putut da seama cât timp a trecut până am conștientizat că, din cauza acelei ape insuportabil de rece, îmi clănțăneau dinții în gură. După încă o rundă, de data asta cu apă fierbinte, am reușit într-un final să evadez din baie. Mi-am prins părul într-o coadă și am ieșit din casă pe jumătate udă, mai hotărâtă ca niciodată să uit pentru totdeauna întâmplarea din ziua precedentă. Aveam nouăsprezece ani, terminasem anul trei de colegiu, eram în prima săptămână de vacanță și aveam o poftă nebună să mă duc toată vara la bibliotecă și să citesc numai cărți pe care nu eram obligată de profesori să le citesc. Orice, numai să mi le aleg eu singură.

Adoram cărțile care aveau ca subiect principal viața unor fete tinere ce descopereau la o anumită vârstă, de obicei vârsta adolescenței, cine era cu adevărat tatăl lor și trăiam alături de ele întâmplările prin care treceau, pentru a ajunge în alte țări sau pe alte continente, doar pentru a-l întâlni pe cel care, din diverse motive, se despărțise de mama lor. Majoritatea cărților erau scrise după întâmplări adevărate și de aceea urmăream cu sufletul la gură toate greutățile prin care treceau acele fete și le admiram curajul de care dădeau dovadă de-a lungul întregii cărți. Eram conștientă că eu, care practic mă aflam în aceeași situație ca ele, nu aș fi avut niciodată curajul să-mi părăsesc mama, să las totul, doar pentru a da ochii cu cel care, dacă nu ar fi iubit-o pe mama mea, eu nu aș fi existat. După terminarea fiecărei cărți, rămâneam cu privirea în gol ore în șir, gândindu-mă la cum ar decurge întâlnirea mea cu acel om. Ce i-aș putea spune, cum l-aș putea ierta pentru faptul că nu a fost lângă mine până la această vârstă. Și, deși poate în total mă gândisem sute de ore la asta, niciodată nu am reușit să mă hotărâsc

care va fi prima întrebare pe care i-aș adresa-o. Ce știam foarte clar era faptul că nu l-aș fi putut ierta niciodată pentru ceea ce a făcut. Și asta i-aș fi spus-o în față.

Poate în total citisem cincisprezece sau poate douăzeci de astfel de cărți, nici nu le mai știam numărul, toate pe care, de altfel, le găsisem în librăriile și bibliotecile orașului. Și dacă aș mai fi găsit încă douăzeci nu m-aș fi săturat de astfel de povești, deși, practic toate aveau același subiect. Dar știam că nu mai am norocul să găsesc o astfel de carte, cel puțin deocamdată, așa că astăzi aveam de gând să-mi aleg o carte de dragoste pe care urma să o citesc undeva, pe o bancă, în parcul imens ce înconjura biblioteca. Pe locul doi în preferințele mele erau cărțile de dragoste și, la fel ca în cazul primelor, după fiecare carte citită rămâneam și visam cu ochii deschiși la băiatul care îmi va fura inima. Și totuși, acesta întârzia să apară. Întârzia nepermis de mult. În fine!

Eram hotărâtă să stau toată ziua în parc sau cel puțin până mă voi plictisi. Am scos și telefonul din buzunar și l-am pus pe scaunul din dreapta astfel încât pe drum să o sun pe mama, și să încerc să o liniștesc în legătură cu seara trecută.

M-am urcat în mașină, am băgat cheile în contact și, până să pornesc motorul, am rămas puțin îngândurată. Phillip de Orleans.

„Dumnezeule, acum mi-am dat seama. Am scris cu doi de „i” în loc de doi de „l”. De aceea nu am găsit nimic.”

Am uitat și de cărți, am uitat și de soare și bineînțeles și de telefonul cu care trebuia să o liniștesc pe mama și m-am repezit înapoi în casă. Am deschis într-o clipă computerul și clocoteam așteptând.

„Phillip de Orleans. Gata, acum ești scris corect. Să vedem cine ești tu și dacă chiar exiști cu adevărat?”

În primul moment în care s-a deschis pagina, chiar din prima secundă în care am văzut poza lui, am știut că pe data de 29 septembrie voi fi la Paris. Nu conta că pe întâi octombrie era prima zi de colegiu și că poate nu voi ajunge înapoi la timp, nu conta că nu aveam bani pentru biletul de avion, nu conta nimic. Trebuia să fiu acolo și iată-mă după trei luni de la data primirii invitației, aterizând la Paris. Singură, așa cum plănuisem. Era în data de 29 septembrie și ora era zece dimineața. Petrecerea începea undeva pe la ora 18.00. Urma ca după petrecere să mai rămân o zi în Paris